

postupak osobito namijenjen rješavanju nacionalnog problema nestalnih radnih mjesta te, ako sud pred kojim se vodi postupak eventualno ne smatra da je nacionalno zakonodavstvo u suprotnosti s europskim pravnim okvirom, može li se smatrati da su mjere koje se njime predviđaju u konkretnom slučaju proporcionalne navedenom cilju koji se želi postići u javnom interesu?

(¹) Uredba (EU) br. 492/2011 Europskog parlamenta i Vijeća od 5. travnja 2011. o slobodi kretanja radnika u Uniji (SL 2011., L 141, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 5., svezak 2., str. 264.)

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 15. lipnja 2022. uputio Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch (Nizozemska) – X/Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

(Predmet C-392/22)

(2022/C 359/35)

Jezik postupka: nizozemski

Sud koji je uputio zahtjev

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: X

Tuženik: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Prethodna pitanja

1. Treba li Dublinsku uredbu (¹) s obzirom na njezine uvodne izjave 3., 32. i 39. u vezi s člancima 1., 4., 18., 19. i 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima tumačiti i primjenjivati na način da je načelo uzajamnog povjerenja između država članica nedjeljivo, tako da se ozbiljne i sustavne povrede prava Unije, koje prije transfera eventualno počini odgovorna država članica prema državljanima trećih zemalja koji (još) nisu povratnici u skladu s Dublinskom uredbom, apsolutno protivne transferu u tu državu članicu?
2. U slučaju niječnog odgovora na to pitanje: treba li članak 3. stavak 2. Dublinske uredbe u vezi s člancima 1., 4., 18., 19. i 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima tumačiti na način da, ako odgovorna država članica ozbiljno i sustavno povređuje pravo Unije, država članica koja obavlja transfer u okviru Dublinske uredbe ne smije automatski polaziti od načela uzajamnog povjerenja između država članica, nego mora otkloniti svaku sumnju da se podnositelj zahtjeva nakon njegova transfera neće naći u situaciji protivnoj članku 4. Povelje Europske unije o temeljnim pravima, odnosno dokazati da se to neće dogoditi?
3. Kojim dokaznim sredstvima podnositelj zahtjeva može potkrijepiti svoje argumente prema kojima se članak 3. stavak 2. Dublinske uredbe protivi njegovu transferu i koji standard dokazivanja treba primijeniti u tom pogledu? S obzirom na upućivanje na pravnu stečevinu Unije u uvodnim izjavama Dublinske uredbe ima li država članica koja obavlja transfer obvezu suradnje i/ili obvezu provjere, odnosno moraju li se u slučaju ozbiljnih i sustavnih povreda temeljnih prava prema državljanima trećih zemalja tražiti od odgovorne države članice pojedinačna jamstva da će se temeljna prava podnositelja zahtjeva (uistinu) poštovati nakon njegova transfera? Je li odgovor na to pitanje drukčiji ako podnositelj zahtjeva ne može ispravama dokazati svoje dosljedne i detaljne izjave iako se to ne može očekivati s obzirom na prirodu izjava?

4. Je li odgovor na prethodna pitanja navedena pod brojem 3. drukčiji ako podnositelj zahtjeva dokaže da podnošenje žalbi pred tijelima i/ili podnošenje pravnih lijekova u odgovornoj državi članici nije moguće i/ili djelotvorno?

(¹) Uredba (EU) br. 604/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o utvrđivanju kriterija i mehanizama za određivanje države članice odgovorne za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu koji je u jednoj od država članica podnio državljanin treće zemlje ili osoba bez državljanstva (SL 2013., L 180, str. 31.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 15., str. 108. i ispravak SL 2017., L 49, str. 50.)

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 15. lipnja 2022. uputio Nejvyšší soud České republiky (Češka Republika) – EXTÉRIA, s.r.o./Správime, s. r. o.

(Predmet C-393/22)

(2022/C 359/36)

Jezik postupka: češki

Sud koji je uputio zahtjev

Nejvyšší soud České republiky

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: EXTÉRIA, s.r.o.

Tuženik: Správime, s. r. o.

Prethodno pitanje

Treba li članak 7. točku 1. podtočku (b) Uredbe (EU) br. 1215/2012 (¹) Europskog parlamenta i Vijeća od 12. prosinca 2012. o [sudskoj] nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima tumačiti na način da pojam „ugovor o pružanju usluga” obuhvaća i predugovor (*pactum de contrahendo*) na temelju kojeg su se stranke obvezale sklopiti konačan ugovor koji je ugovor o pružanju usluga u smislu te odredbe?

(¹) SL 2012., L 351, str. 1.

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 15. lipnja 2022. uputio Hof van beroep, Antwerpen (Belgija) – Oilchart International NV/O.W. Bunker (Nizozemska) BV, ING Bank NV

(Predmet C-394/22)

(2022/C 359/37)

Jezik postupka: nizozemski

Sud koji je uputio zahtjev

Hof van beroep, Antwerpen (Belgija)

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Oilchart International NV

Tuženici: O.W. Bunker (Netherlands) BV, ING Bank NV